

РЕШЕНИЕ

№ 5499

гр. София, 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 19.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **3297** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на И. Н. Н. с постоянен адрес в [населено място], [улица], ет. 4, ап. 9, чрез адв. М. М. от САК, срещу Решение № 1040-21-206 от 14.03.2022 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Национален осигурителен институт (НОИ) - С.-град, с което е отхвърлено оспорването и е потвърдено Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 31.12.2021 г., поправено с Разпореждане № 1059-21-558#1 от 09.03.2022 г. на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ – С. -град.

По съображения за незаконосъобразност на описания индивидуален административен акт, относими към отменителните основания по чл. 146, т. 3 и 4 АПК – съществено нарушение на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон, оспорващият, чрез процесуалния му представител, претендира отмяната му. Защитната му теза се основава на невлязлата в сила Заповед РД-02-16-964/10.12.2021 г. за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя с Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ). Излагат се възражения и във връзка с отхвърленото от решаващия орган искане за спиране на производството по реда на чл. 117 КСО до произнасяне на съда по отношение на законосъобразността на горепосочената заповед на министъра на Р.. Същото искане е повторено и с жалбата, инициирала настоящото съдебно

производство, по което съдът се е произнесъл с определение № 4356 по делото от 31.05.2022 г.

В проведеното на 19.09.2022 г. открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. С молба от същата дата, подадена от процесуалния му представител адв. М., се поддържа искането за отмяна на Решение № 1040-21-206 от 14.03.2022 г. Прилага се заверен препис на решение № 3617 от 31.05.2022 г. по административно дело № 2584/2022 г. на Административен съд – София-град, I отделение, 19-ти състав, с което Заповед РД-02-16-964/10.12.2021 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя е отменена като незаконосъобразна. Претендиращ се разности съобразно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ - С.-град, в писмен отговор и допълнително в с.з. чрез юрк. П., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на атакувания с нея административен акт. Намира за неотнормимо към предмета на правния спор представеното от жалбоподателя решение на АССГ по адм. дело № 2584/2021 г. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността за встъпване в настоящото производство, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РД-02-16-738/19.05.2021 г. на министъра на Р. (л. 40 от делото) жалбоподателят – И. Н. Н., е назначен на длъжност „директор“ на дирекция „Г. и благоустройствени дейности“ при МРРБ, длъжностно ниво 3 от К., считано от 19.05.2021 г.

Служебното му правоотношение е прекратено със Заповед № РД-02-16-964/10.12.2021 г. (л. 39), считано от 13.12.2021 г. – поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст (заповедта е обжалвана пред Административен съд – София-град, като е образувано адм. дело № 2584/2022 г.; отменена е с решение № 3617 от 31.05.2022 г.).

На 30.12.2021 г. в ТП на НОИ - С. град, чрез осигурител МРРБ е представено Удостоверение - приложение № 9 към болничен лист Е20211658048 (л. 38), издаден за периода от 13.12.2021 г. до 17.12.2021 г. включително, с режим - 5 дни домашен, за изплащане на парично обезщетение по реда на Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НПОПДОО/.

След преценка на правото на парично обезщетение, извършена въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, данните от издадения болничен лист и тези от удостоверение Приложение № 9, представено в ТП на НОИ – С.-град с вх. № Р-14-21-000-00-[ЕГН]/30.12.2021 г., на основание чл. 10, ал. 1 и чл. 40 КСО е постановен отказ на длъжностното лице по обезщетенията и помощите, обективиран в Разпореждане № 0-21-999-00-[ЕГН] от 31.12.2021 г., мотивиран с това, че към деня на настъпване на временната неработоспособност И. Н. Н. не подлежи на задължително осигуряване по реда на чл. 4 КСО и няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО.

На 09.03.2022 г., по повод предявена жалба по реда на чл. 117 КСО и констатацията за допуснатата грешка при изписване на датата, от която правоотношението, респ.

осигуряването на лицето е прекратено (вместо 13.12.2021 г. неправилно е посочена дата 13.12.2020 г.), е издадено Разпореждане № 1059-21-558#1 на длъжностното лице по изплащане на обезщетенията и помощите, с което на основание чл.62, ал. 2 АПК е извършена поправка на допуснатата в мотивите на разпореждане № 0-21-999-00-[ЕГН] очевидна фактическа грешка.

След проведено задължително административно обжалване на посочените по-горе актове е издадено процесното Решение № 1040-21-206 от 14.03.2022 г. на директора на ТП на НОИ - С.-град, в което след подробен анализ на относимите към претендираното право по чл. 40 КСО нормативни разпоредби на законово и подзаконово ниво и след извършена повторна проверка в информационната система на НОИ, решаващият орган е отхвърлил оспорването на Н., считайки, че от 13.12.2021 г., когато е прекратено служебното му правоотношение, същият е загубил качеството си на осигурено лице по смисъла на КСО, поради което към момента на настъпване на временната неработоспособност не е отговарял на първото императивно условие на разпоредбата на чл. 40, ал. 1 КСО.

При тази фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, при наличие на правен интерес, в рамките на законовия 14 – дневен срок и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна. Съображенията на съда в тази насока са следните:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, съобразно разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "е" КСО, като такъв извод следва и по отношение на потвърдените с него разпореждания. По делото са представени заповеди на директора на ТП на НОИ – С.-град (№ 2829/30.07.2012 г. и № 1015-21-79/03.02.2017 г.), удостоверяващи компетентността на подписалото разпорежданията длъжностно лице по изплащането на обезщетенията и помощите – Д. П..

Спазени са изискванията за форма на административния акт. Административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание.

Не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират на валидността и обосноваването на упражненото властническо правомощие.

Относно материалната законосъобразност на акта, обусловена от преценката за наличие на материалноправните предпоставки по чл. 40, ал. 1 КСО за изплащане на претендираното от Н., въз основа на болничен лист Е20211658048, парично обезщетение за временна неработоспособност:

Съдът намира, че даденият с решението на административната инстанция отрицателен отговор е правилен и е основан на точен и коректен анализ на събраните в административното производство доказателства.

Между страните не е налице спор по фактите. Насрещните им тези са заявени във връзка с тълкуването и прилагането на приложимата нормативна уредба в контекста на твърдението на оспорващия, че заповедта на министъра на Р., с която е прекратено служебното му правоотношение, е отменена като незаконосъобразна с решение на Административен съд – София-град по адм. дело № 2584/2022 г. Извършената от настоящия съд служебна установи, че въпросното съдебно решение е обжалвано пред Върховния административен съд, във връзка с което е образувано административно

дело № 6647/2022 г. (насрочено за 17.11.2022 г.).

Съгласно чл. 40, ал.1 КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо трудово възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Нормата регламентира две предпоставки за придобиване на право на парично обезщетение за временна неработоспособност, които следва да са налице кумулативно: 1) лицето да е осигурено за общо заболяване и майчинство към датата на настъпване на неработоспособността и 2) да има най-малко 6 месеца осигурителен стаж за този риск.

В случая наличието на изискуемият осигурителен стаж е несъмнено, но другата предпоставка за отпускане на търсеното от Н. парично обезщетение не е налице, както законосъобразно е приел и административният орган. Заключение за това е направено при всеобхватен анализ на събраните доказателства и конкретно данните от представеното от осигурителя удостоверение Приложение № 9 към процесния болничен лист, според които служебното правоотношение на жалбоподателя с МРРБ е прекратено на 13.12.2021 г. – обстоятелство, което се установява и от приложената по делото Заповед № РД-02-16-964/10.12.2021 г. на министъра на Р.. От това следва, че от 13.12.2021 г. осигуряването на И. Н. Н. е прекратено и от същата дата същият е загубил качеството си на осигурено лице по смисъла на КСО. Поради това към момента на настъпване на временната неработоспособност жалбоподателят не е отговарял на първото императивно условие на разпоредбата на чл. 40, ал. 1 КСО.

Опровергаващите доводи в жалбата почиват на неправилно разширително тълкуване на закона и не отговарят на точния смисъл и анализ на разпоредбите на чл. 9, ал. 3 и ал. 5 КСО.

Право на парично обезщетение по чл. 40 КСО имат само осигурените лица. С нормата на § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО е дадена легална дефиниция на понятието "осигурено лице" – физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Лицето, което е започнало трудова дейност по чл. 10 се смята за осигурено и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 КСО. Изричното включване в тази дефиниция само на лицата по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 КСО сочи, че законодателят не отчита статута на лицата по чл. 9, ал. 3, т. 2 от КСО (в категорията на които попада Н.) като такъв на осигурени лица. Служителите, чието осигуряване е прекратено поради прекратяване на служебното им правоотношение, дори признато след това от съда за незаконно, не са осигурени лица за общо заболяване и майчинство, каквото е изискването на чл. 40 ал. 1 КСО, и поради това до евентуалното им възстановяване на работа нямат право на предвиденото по тази разпоредба парично обезщетение. Това тълкуване намира опора и в разпоредбата на чл. 9, ал. 5 КСО, съгласно която осигурителните вноски по чл. 9, ал. 3 КСО са в размерите за фонд "Пенсии", съответно фонд "Пенсии за лицата по чл. 69" и за допълнително задължително пенсионно осигуряване и Учителския пенсионен фонд, т. е. не са дължат вноски за фонд "Общо заболяване и майчинство", и съответно тези лица не са осигурени за този риск. В конкретиката на казуса за времето, през което Н. е без работа поради уволнение, признато за незаконно от съда, от датата на уволнението до възстановяването му на работа, се зачита за осигурителен стаж, но е изключен от категорията на осигурените лица. Правото на парично обезщетение произтича от осигурителното правоотношение, което пък е налице при започнало упражняване на

трудова дейност, каквото в случая липсва. При невъзникнало осигурително правоотношение и отсъствие на качеството "осигурено лице" за жалбоподателя не е възникнало правото по чл. 40 КСО да получава обезщетение за временна неработоспособност.

Ето защо инициираното от И. Н. Н. оспорване на Решение № 1040-21-206 е неоснователно и следва да бъде отхвърлено. Не са налице сочените в жалбата му отменителни основания.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноски е основателно за сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Н. Н. с постоянен адрес в [населено място], [улица], ет. 4, ап. 9, срещу Решение № 1040-21-206 от 14.03.2022 г. на директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт - С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 31.12.2021 г., поправено с Разпореждане № 1059-21-558#1 от 09.03.2022 г. на ръководителя по изплащане на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ – С. -град.

ОСЪЖДА И. Н. Н. с постоянен адрес в [населено място], [улица], ет. 4, ап. 9, да заплати в полза на ТП на НОИ – С.-град юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100 /сто/ лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 119, вр. чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "е" КСО.

СЪДИЯ: